

Sıddık Süleyman Kervancı

(1898–1965)

BEDİÜZZAMAN BARLA'YA sürgün gönderildiğinde, onun hizmetine koşan ilk kahramanlardan. Bediüzzaman'ın hizmetine girdiğinde otuz yaşında ve iki kız çocuğu babası idi. Geçimini, tarlasında yetiştirdiği sebzeleri satarak sağlıyordu. Dürüstlüğüyle tanınan ve herkes tarafından güvenilen bir kimse idi. Sekiz sene boyunca Bediüzzaman Hazretlerine ve Risale-i Nur'a fedakârca hizmetlerde bulundu. "Sıddık" unvanını ona Bediüzzaman verdi. Ankara'da vefat etti; Barla Mezarlığına defnedildi.

Bir Cennet bahçesinde neler yaşandı?

Herkesin Bediüzzaman'a yaklaşmaktan çekindiği günlerdi. O sadece yaklaşmakla kalmadı, hayatını ona verdi. Bediüzzaman Barla'ya ayak bastığında, kalacağı yeri ona gösterdi. O andan itibaren de, içinden gelen sesi dinleyerek Bediüzzaman'ın hizmetine girdi. Hizmetiyle, fedakârlığıyla, yaşayışıyla bir sadakat destanı yazdı. "Cennete dair, Cennetten daha güzel, hurilerinden daha lâtif, selsebilinden daha tatlı olan beyanat-ı Kur'âniyeyi" tefsir eden Cennet sözü, onun bahçesinde yazıldı. O günden bu yana Sıddık Süleyman'ın bahçesi, "Cennet Bahçesi" olarak anılır oldu. Bugün Barla'yı ziyaret ederek Risale-i Nur'un telif günlerindeki o nuranî havayı teneffüs etmek isteyenler, o Cennete de girip çıkmadıkça oradan ayrılmıyorlar.

Bediüzzaman Hazretleri, eserlerinin birçok yerinde, ondan söz ederken, "sekiz sene kemal-i sadakatle, gücendirmeden bana hizmet eden Sıddık Süleyman" tabirini kullanıyor. O sekiz sene kimbilir neler gördü, neler geçirdi? Ne heyecanlar, ne sevinçler, ne kederler yaşandı o yıllar boyunca? Bilemiyoruz. Yalnız, Lâhikalarda sık sık Süleyman Efendi ile gönderilen risalelerden, selamlardan, haberlerden söz edildiğine bakılırsa, o senelerin, son derece yoğun şekilde yaşanmış zamanlar olduğu bellidir. Tarihin yazıldığı yıllar, ne de olsa...

"Bu zamanda bu ahlâk medar-ı ibrettir"

Bediüzzaman'ın kaleminden Sıddık Süleyman:

"Garip ve lâtif bir tevafuktur ki, Isparta'da Cumartesi gecesinde başıma gelen gayet sıkıntılı bir hadiseyi sekiz sene kemâl-i sadakatle,

hiç gücendirmeden bana hizmet eden Sıddık Süleyman aynı zamanda, benim gibi aynı sıkıntı çektiğinden ve sebebini de bilmediğinden, Isparta'ya Pazar'dan evvel geldi. Sıkıntısının mânevî sebebini de anladı. Süleyman'ın ne kadar selim bir kalbi bulunduğu malûmdur. Hem aynı gecede, has talebelerin içinde letâfet-i kalbiyle mümtaz Küçük Lütfi, bu fıkrada mezkûr rüyayı ve sıkıntıyı görüp aynı sıkıntıya iştirak ve az bir tabirle aynı vaziyetimi müşahede ediyor. Elhasıl: Süleyman'ın selim kalbi, Lütfi'nin lâtif ruhu imdadıma koşmak istemişler. Demek ki, Risale-i Nur'un şakirtlerinin ruhları birbiriyle alâkadardır. Cesetleri müteaddittir; ruhları müttehid hükmündedir... Hâzâ min fadli Rabbi."

* * *

"Süleyman sekiz sene benim gibi asabî, hiddetli bir adamı hiçbir vakit gücendirmeden, hiçbir menfaat-i maddî mukabilinde olmayarak, kendi işini bırakıp, kemâl-i sadakatle lillâh için hizmeti bu köyce malûmdur. Böyle bir adamla bu köy değil, belki bu vilâyet iftihar etmeli. Bu tarz ahlâk, bu zamanda bulunması, medâr-ı ibrettir."

* * *

"Süleyman, benim her hususî işimi ve kitabetimi kemâl-i şevkle, minnet etmeyerek, mukabilinde bir şey kabul etmeyerek, kemâl-i sadakatle yapmış. Hattâ o derece hizmeti sâfi ve hâlis, lillâh için yapıyordu, belki yüz defadan ziyade arzu ettiğim dakikada, ümit edilmediği bir tarzda geliyor; 'Fesühânallah,' diyordum. 'Benim arzu-yu kalbimi, bu işliyor mu?' Anladım ki o, istihdam olunuyor; sadakatinin kerametidir."

* * *

"Yanıma geldiği vakit, benim bir düstur-u hayatım olan istiğnâ ve insanların hediyesini almamak kaidesi, onun aslı ahlâkına muvafık gelmiş. Daha ziyade, insanların değil hediyesini kabul etmek, onlara ettiği iyiliklere mukabil dahi bir şey kabul etmiyor. Hattâ yüz defa ben ısrar etmişim; benden fazla kalan bir şeyi kabul etmiyor."

* * *

"Senle [Sabri] Sıddık Süleyman, benim nazarımda ve fikrimde ve duamda daima beraber bulunduğunuzdan, seninle konuştuğum vakit, omuz omuza ikinizi beraber görüyorum."